

Žan Lik Raharimanana

VI

Snovi, sunovrati.

Bejah tek puka reč koju je pronosila noć,
Šum nerazgovetni kojeg pokrivahu krici ostrvljana, ostrva bednog!

Bejah tek pjesan koju ponavljaše svaki dašak nade,
Tek šapat slučajno za kišnog izgovoren dana,
Privid glasa u prolomu oblaka...

Tek pesma od jedne reči koja sadržavaše svaku slobodu,
Svaki osećaj,

Tek urlik zbijen u grlu i
Koji
Se daviše

Bejah tek puka reč koju je pronosila noć,
Hladna sen koja se naga polažalaš nakraj svesti...

Niko mi ne utičaše, niko mi se ne oglušila...

Bejah snovi, bejah sunovrati.

VII

Čekam da u duši se vaznese pjesan.
Čekam da smrt začne svoj pev koji ljubav zavza,
Da šane zagrobnim svojim glasom i nastani se do dna
Bića.
Želeo bih da ga progutam i osetim kako mi se propinje u grlu,
Opipava jezik, udvara se pljuvački, zavodi usta.
Pa da ga izderem, rastrgnem zubima, svedem na ništa
I, u hropcu, izbljujem na pesak.
Srce moje kuca.
Odavno ono već kuca u ritmu života mog.

Kao zvuk tamtama koji odzvanja kroz savane i odaje
Tragove života.
Iz daljine
Odgovara smrti pjesan.
Na nju čekam.
Doći će, neizostavno. Kucanje srca jeste poziv na smrt.
Tišina.
Njen dah predajem vetru i opet ga hvatam.
Čekam da mi, zamoren, vetar dah smrti preda. Dostigao sam
Tišinu i njom se prekrio kao pokrovom vanrednim.
Sporo zora iskapa, senkama i otužnim bojama natapa nas.